

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKÉ

Szombat

133. szám.

Pest, augusztus 19. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethető csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Kvartegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadjuk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy annak helyéért 3 kr. peng. p. fizetetik.

Pest aug. 19.

Az ülés kezdetén egy követ, kit tudakozásunk után sem tudunk meg ki legyen, indítványozta, hogy holnap István napja lévén a képviselők házából a nádorhoz névnapra gratulálni egy deputatio neveztesse ki.

Az indítvány ellenezetett, de a többség felállott s rá szavazott.

A deputatiót erre a czédula-vederhől kihuzogatták, s a gratulatio holnap meg fog történni.

Kívánjuk a deputationak, hogy a nádor őket illyforma beszéddel fogadja:

Polgártársaim! Önök hibáznak, nem István királykor van nevnapja, hanem inkább december 26-ikán, de a jó kívánságukat most is örömmel fogadom.

Egyébiránt mondhatom önöknek, sokkal okosabban tennék, ha a helyett, hogy ide átfutkároznak, maradnának otthon, s végeznének már valamit. A haza veszedelemben van, az én felsőges urambátyámnak, a királynak birtoka meg van támadva, és ki tudja még másunnan is jöhet veszély, s önök egy hétig beszélnek azon, frakba öllöztessék-e az új katonákat vagy atillába.

Aztán kár azon disputálni, milyenszinű legyen a katonaság zászlója, valamint az is micso-da nyelven mondjátok azt: löjjetek. — A hajonnet hegye, a löpor s a csövek a földolog: a többi bíktri.

Mindamellett, ha tetszik önöknek, maradjanak eddig ebéden. Nőnem ember vagyok, nem sokat czeremoniáztatok.

Az ülésben a ministeriumtól azok nyilatkozatot vettük, hogy a zász tábor ellen ma seggeli négy órakor kezdődött az esztom.

Ki hitte volna, hogy a magyar a csata napját csak asszelve intézte el, mint Tomala ur a nép-ünhepeket.

Hogy tetszik az olvasónak, hogy a ministerium midőn a válasszfelirásban a szerb ügyben interpellatott azt felelte: a magyar kormány mint egykor a bécsi hófraxirat volt, melly rendszeren akkorra parancsolta a támadót midőn az az ürközet el volt vesztve.

Sokat csúfolgatjuk a bécsi alexandrian-rendszert s mégis mindent utána teszünk.

Pest aug. 19.

Ügyeink ismét azomorúságra változtak. A kellemes és éltező szellő, melly tegnap és tegnapelőtt lengedezett, hirtelen megfordult, s left belőle a legszorvasztóbb rekedt meleg.

A világhistoria még háladaljanabb csoportot, mint a képviselők házának többsége, soha sem látott. Nem gondolnak ezek semmivel, huzzák halasztják az üléseket, nevetnek, kacagnak, járkálnak ki is, mintha homlokukra volna írva. Csak-hogy egyszer meg vagyok választva: most ülhetünk itt s mulathatunk Pesten, politizálunk ebéd felett, vacsorán, s a fogyláidában.

Sonki sem hiáné el azt, mi minden történik itten. Arra, hogy az ország meggyőződésük, miszerint a választott követek legnagyobb része mint őt vissza a köldök bízodalmaival, az volna szükséges, hogy minden lakos személyesen jöjjön Pestre, különben azt kell hinnie, hogy az ujság-írók csak a légbe beszélnek, hadarásnak csak hogy lapjok teljék.

Nem. Ezt senki nem képzelhette volna előre. Ima, ma isten kegyelméből szombit van, a katonakijelölt törvényjavaslat pedig már kedden választott tárgyalás alá, s az óta még egyetlenegy pont sincs elfogadva.

Mészáros Lázár a mai ülésben ismét engedett, de még igen távol van attól, hogy csak a centrum kívánatainak is engedjen. Képzeltetni, mennyit várhat tőle a haloldal.

De mindenek előtt Kossuth Lajos beszédét kell kivonatilag közlünk.

A pénzügyminister e tárgyban két különböző nézetet táplál. Ha személyes véleményét és meggyőződését tekinti, akkor egy percze sem kételkedik, hova adja szavazatát, —

Az 1848-dik III. t. cz. melly az országnak külön és önálló kormányt adott, már magában feltételezi, hogy a külön kormánynak meglegyenek egyszersmind saját eszközei, mellyekkel tekintélyét fentarthassa.

A vélemények két főcélre oszlanak. Egy egészen új magyar hadsereg felállítása, vagy pedig, hogy tartsuk meg a régi rendszert, s felajánlott ujonczainkból a meglevő bataillonok hiányzó sorait egészítsük ki, s adjunk még minden ezredhez egy negyedik bataillont is.

E kettő volna az, melly között kellene választanunk. Ez az alternativa.

Szónok in thesi a független magyar hadsereg felállítása mellett van (taps) in praxi pedig annak egész terjedelmében kivihetőségének módját nem látja — (szomorú érzés).

(Inkább én thesi ne lett volna a szónok a független sereg barátja, csak hogy in praxi adta volna meg a nemzetnek, mit az kíván. Különben a szónok, ki az osztályülésekben azt nyilatkoztatta ki, hogy egy kis ujjat sem, nem hogy csak egy embert adjon német katonának. Azok kedveért, kik megbotránkoznak, hogy itt mi az osztályülésekben mondott szavakra utalunk, megemlítjük, hogy Franciaországban még Guizoték alatt is a Journal des Debats a főbb kérdésekben szóról szóra közölte a vitatkozásokat. A hallgatás kötelessége csak a titkos ülésekre, s a középonti bizotmány tárgyalásaira terjedvén ki.)

Szónok szerint eddig a vita legnagyobb részben a körül forgott, hogy a nemzetnek magyar hadsereg kell-e vagy német, holott arról kellett volna szólni ki lehet-e állítani oly gyorsan a magyar sereget, mint lehet a németet: s ha ki lehet, meggondoltuk-e azt, mint fog esen intézkedés egy más helyen tetszeni.

(Ez a más hely természetesen Bécs. Effen a magyar független kormány és népképviselőtre alapított törvényhozás.)

Szónok azt véli, nem tesz felesleges dolgot, ha megmutatja, hogy a magyar hadsereg felállítása nem dynastia elleni intézkedés, sőt nagyon is intézkedés.

(Kár volt ezt a szónoknak oly nagyon graphice demonstrálni, mert illyeténképen annál gonoszabban quadral reá beszédének másik része.)

A hadsereget nemzeti szellemben kell megszervezni, ha mi remekké tesszük új katonáinkat, akkor őket denaturalizáljuk. (Arany szavak.)

Szónok azt akarja, hogy a magyarnak magyar hadserge legyen. A németnek német — ő soha sem fogná tűrni, hogy Magyarország Austria felett suprematistáskodjon, de a német se kívánja, hogy Austria mi felettünk birjon elsőbbséggel. A két ország egymást ne subordinálja, hanem legyen egymásközt egyenlően koordinálva. —

(Nagyon úgy van. Csak hogy furcsa következtetést tett később a szónok. Austriának tisztán német serge lesz, Magyarországnak pedig német magyar és magyar német serge. — Isteni helyzet, a mi a coordinatus-állapotot illeti.)

A közönség nagyon érzette, hogy a szónoklat vége meglehetősen schwarzgelb, s alig várta, hogy túlélvén a hangoscsengésű benevolentiae captatiokon, hallja meg már elvégre a fatalis fordulatot, ad notam mindazonáltal. . . .

És megis jött a felséges: mindazonáltal . . . illyképen.

A ministerium számot vetett önmagával, számot a körülményekkel, s számításában azon eredményre jutott, hogy a magyar hadsereg ügyét még most jobb időkre kell halasztani.

(Tudni-illik, ha az olaszok újra kiverik az osztrákokat, Prágában a cseh párt föbe kollintja Windischgraczoeket, Bécs pedig respublica lesz, s a magyarok istene megint adna a táblabíró-nemzetnek vagy öt hónapot készülőre.)

Meg kell fontolni, hogy a hazát nemcsak mi védelmezzük, kik itt tanácskoznak, hanem azok is, kik értünk vérszenek. Nekünk itt e teremben a kényelmesebb rész jutott.

Kevés órák alatt a győzelemnek vagy a veszteségnek, kire érkezhetik meg. Ha győzünk háladatosoknak kell lennünk a győzők iránt, ha veszünk, a leczke adjon nekünk új erőt és bátorságot.

S e percet felhasználja arra, miszerint felhívja a hadügyministert, fogadná el e következő tervet.

Mondassék ki elvül, hogy a hadsereg magyar legyen. Horvátországra nézve pedig tétessék különbség.

(Ez még egyszer a gyönyörű dolog — Horvátországnak különszerkezetű hadsereg — hallod-e ez, plá és tót, kik a számot tekintve a Horvátoknál inkább tarthatók igényt az elkülönítésre csak rajta egy kis kraval s a nyulszívű ministerium azonnal alázasatos szolgátok lesz — A szászok már meg is kezdték az izgatást. Egy követük a magyar hadsereg felállítását a sanctio pragmaticával hozta incompatibilitásba. — Oh szép coordinatus-helyzet —! Austria tisztán német nálunk pedig valóságos Babel leand.)

Ménjünk tovább.

A hazában létező magyar ezredek III bataillonjai egészítessék ki. —

A huszárok maradjanak németek.

Negyedik bataillon ne állítassék hanem a fennmaradt ujonczok soroztassanak be az ugynevezett honvédek közzé.

A lovasságra nézve huszárjaink maradjanak németek.

A mostani tisztekből egy harmad vagy ha kell a fele jöjjön át a honvédi zászlóaljához.

"Szép magyar nép, vedd figyelembe e tervet, melyet ministereid közül a legnépszerűbb ember ad te elédbe, és okulj ha tudsz.

Mészáros Lázár a csattanós felhívásra felkelt, mindenki azt hitte, hogy a hadügyminister a tervre azt fogja mondani hogy minister bajtársam, megengedj, de e terv legirtóztatóbb kőficz melyet harminczöt évi igahúzásom alatt ettem.

Mészáros azonban nem mondta ezt.

Sőt a már is nagyban garnírozott kőficzot még egy pár ingredienciával meg is toldotta.

A negyedik bataillon felállításáról el állott. e helyett azonban negyedik bataillon gyanánt állítsunk fel két-két századot. — Tehát hat század helyett csak kettőt. A tisztekre nézve pedig a sorkatonaságból a fele mindenesetre menjen át a honvédekhez.

(Kívánhatna-e mást maga a jó Radeczki a dicsőséges milanoi herczeg.)

A fele a tiszteknél. Ej ha, és valjon, melyik fele? bizony jó lenne a tőlünk idegenkedő tiszteket mind a magyarok közzé tenni, a magyar-érzelmeiket pedig a svarczgelbek közzé.

Lenne isteni hadseregünk!

De hát a kivétel? egy faluból egyik ember a honvédekhez menne, nemzeti színekkel, nemzeti ruhában, és anyanyelvével; a másik emberből pedig osztrák gépet faragnának.

A magyarokkal szebben bánának, a svarczgelbeket megbotoznák.

És aztán azon esetre ha Austriával háborunk lenne, mert ezt Kossuth hírlapjában folyvást a lehetőségek közzé számítjuk mi mondok történetnék.

Csak így futólag tekintve a tervet, ki kell mondanunk, hogy annál a magyar önálló alkotmányosságra nézve megalázóbb, veszedelmesebb, s inpracticiblebb tervet senki e világon ki nem gondolhatott volna.

Hétfőn a ház átmegegyen a szakaszonkénti tárgyalásra. Még semmi sincs eldöntve. Az oppositio körömfeketéig fog vinni.

Pest aug. 19.

A reactio embereinek sikerült az ingatag német sógorok közt, magyar antipathiákat ébreszténi.

A bécsi sajtó e részben hatalmasan működött. A nyomorult, piszkos, magyarfaló cikkeket a tobákos német vetter egész mohóssággal nyeltesdi. Hogy irántunk mesterkelt sympathiajuk megingattassék: jó formán nem is kelle több; mint pénzviszonyokat emlegetni.

S aztán az a hősiesség noki rugaszkodás, csak úgy kalapföltéve piszkolódni a magyar nemzet ellen, s hatalmas comandószavakat dörögni reá, hogy is ne tetszenék a hatalmas csirkepusztító fajnak!

Az érzelmeik közé, melyek a közös szabadság zászlója alatt rokonultak, a meghasonlás magvai hintétek el.

S miért? hogy a gyűlölség s meghasonlás között a reactio hősei dus aratást tehessenek.

E szegény elámitott népet, árva mérgekedésében, egy kalandorrali coquetirozásában, nyomorult, alaptalan fenyegetődzéseiben, csak sajnálni lehet.

Szegény szánandó eszközök, a főbűnösök gonosz kezeiben, kiket a 19-dik század mozgalmi még nem tanítottak meg a népet magasabb szempontból tekinteni.

Négy hónapos téllenségünk, ide s tova futkározásunk, antichambrirozó politikánk után itélvén a sógorok az egész nemzetet — mintha homlokunkon a gyávaság s meghunyászkodás szegyenbetűi állnának: olly szemtelenséggel hadaróztatnak ellenünk.

Egyébiránt hogy Austriával hanyadán vagyunk, ha ráczbujtogatásból még eléggé nem okultunk volna, a Jelasichali nyilvános kézszerongatás s a Dráva melletti kardcsörgetés minden kétséget eloszlat.

Hogy mindez be fog következni, csak az nem látta előre, ki látni nem akarta. Kinek előlegesen pecsétet levelet kell markába nyomni annak manifestumál; hogy csakugyan orron ütöttek. Kezdünk volna csak jókorán erőnk kifejtéséhez, nem kacsingatva se jobbra se balra — hanem láttunk volna isten igazában dolgaik után — nem folyának most hontársaink vére haramiák ellenében, s a reactio ördögei nem emelnék föl karjaikat mindenfelől ellenünk.

Kormányunk szerencsétlen politikája fölött az idő pálcát tört. —

A mulasztás és téllenség megkezdik teremni véres gyümölcsöket. A tévesztett politica ugyan csak sárba vitt bennünket.

De se baj! mi azért el nem csüggedünk. Egy két ember tévedései miatt e nemzet soha sem fog elveszni. E nemzet meg fogja magát menteni, mint megmentette magát az elmúlt századok viharai között. A magyarnak élete nem a rácz rablók, sem az illyr kalandor, sem Austria ármanys politikája kezében, hanem a magáiban van. A magyar csak öngyilkosság által veszhet.

S épen mert most öngyilkosságra legkisebb körjeleink sincsenek, mert mi mindnyájan egy szívvvel lélekkel mint szabad független nemzet élni akarunk: erősen hiszem megmaradásunkat s jövőnk dicsőségét.

Ma-holnap, kenyértörésre kerül a dolog — tudjuk hanyadán vagyunk — érzéseink feszülve; a magyar tudja, hogy szabadsága s függetlenségeért küzd, s annak megtartása egy levén életével, ezért utolsó cseppvéreig küzdeni fog.

S e hangulat most a nemzet közös hangulása.

Tekintsünk bár merre a hazában, ezt fogjuk találni mindenütt.

Lehet hogy ellenségeink, olyan Kurucz s Labancz forma idők elűdözését is megkisértekdik: hogy a küzdelembeni egységünk s így megtörhetlenségünk szétlépessék de istenemre! itt ugyan elvetették a sulykot.

Három század iszonyu tanuságot birjuk; s ha igaz hogy a magyar csakugyan kárán tanul, kárunkon tanulásra volt elég alkalmunk: s hogy tanultunk is a következő meg fogja mutatni.

Három század keserűségei feküsznek sziveink fenekén, mi elfojtottuk azokat egy szabad

lett nép ellenében — s ti vakmerő kezekkel piszkálni kezdtek e Vezuv fölött.

Jól ismerjük a kezet, melly egy barbár csordát uszita föl ellenünk, e veszett kutyát által le-mészárolt honfaink vére — ti fejetekre száll.

Van egy szó, melly a magyar hazában még a halottakat is felköltendi sirjaikból — ne kényszerítsétek, hogy e szót eldörögjék határainkon — mert jaj annak! ki egy fogságból szabadult oroszlának haragját magára vonni elég vekmerő!!

Don Carlos.

Midőn Martiusban a többek közt azt is mon-dak, hogy már ezután független hadügyministe-rünk is lesz — akkor tájban így gondolkoztunk.

Nekünk olyan hadminister kell, ki hadsere-günket teljesen magyarrá tegye, s ennek létre-hozásában tabula rasát lásson maga előtt, s azt, mi ne talán reá volna is írva, figyelembe nem véve, örök időkre véssé bele echt nemzeti alak-zatait.

Olly hadminister, ki nemcsak hadtani s stra-tegicus eszmékkel dúzadt főt, ostromrajzokkal tömött tárczát, vitézségteli multat, s szabdalt tes-tet hozzon magával, hanem valódi magyar tűz-értelmet, nemzeti büszkeséget arra, hogy ő ma-gyarnak született, s épen ezért érczakaratot, melly magát idegen antipathiák által elijesztetni nem hagyja.

Olly hadminister ki nem Radetzkit és Win-dischgrätzet állítja fel magának tekintélyül, hanem tartja azon percztől fogva, mellyben tárczáját át-vezé tekintélyül önmarát, s e nem hiába har-veziasnak mondott nemzet sympthiáját és a ma-gyar historiának Hunyadi, Báthory, Kinizsi, Szi-lágyiát, kik bár nem rechtsumkerdájoztak, s raj-zolgáltak is, de tudtak teremteni Daliás sereget, melly nevét felírta Byzancz és Bécs kapuira, mik előtte akadály nem voltak.

Igy gondolkozánk Martiusban.

És midőn Mészáros Lázár nevét hallók — szívünkben megörvendeztünk.

Azt gondolánk, hogy nála a ministerium sze-renesebb választást nem tehetett.

Ugyanis tudtuk azt, hogy ő tős gyökeres ma-gyar ember, s 35 esztendő s katoná.

És gondoltuk, hogy illy húzamos szolgálat elég alkalmat adott neki megutálására azon csö-mörletes rendszernek, melly csak vak engedelmességet türt a katoná keblében, s abból a nem-zetiség és lelkesedés nemes érzetét bottal irtá ki, melly a tisztí echarpokat nem érdem jutalmául, hanem sine terra viertelmágnások, s német lo-vatlan ritterek capitálisál rendeltnek hívé — melly a haderőt a zsarnokság biztosítására hasz-nálá.

Azt hívők, hogy szolgálati 35. évének min-den perczében megundokodott azon visszaél-ésektől, mik a szennyesérdekű Hófkriegsrath meg-vesztegetettlegü bureauiban gyártáltak, és hogy minden illy egyes esetek adatul szolgáltak, egy szabadságon épült magyar hadrendszerhez — mi hogy a mostani hadügyministernek — mint ak-kori korkérdés — agyában megfordult — szinte féltettük.

Azonban most mit kellett mondanunk?

Azt, hogy hadügyministerünk egy talpig de-rék magyar ember, csak az az egy hibája van, hogy 35 évig szolgált osztrák zászló alatt.

Ő ezt hozta fel okoskodásai mellett főlekin-télyül mi pedig éppen ebben hisszük okát, rögtöni magyar rendszer elleni csökönys átlakodott-ságának.

35 évig katonának lenni eddig, több mint elég volt, hogy a legtüzetekübb magyar vére is

kissé megnyájkásodjék, s hogy szemei — mint sárgaságban sinlő — a sok jammertod zászlók, sinórok és mi mindentől — miadent csak sva-z-gelb színben lássanak —

Sajnálva látjuk miként hadügyminis-terünk a helyett hogy a szabadság elleni dicste-lenségét átlátva megálkozta volna fegyverét, Italianak meleg napja leforrázá inkább e nemes érzetet keblében.

És nem akarja meggondolni, miszerént az olly régi forma szolgálat, mit maga is nagy méltán ígának nevez — 40, vagy 200 ezer magyar-nak lesz az, ha nézeleit nem változtatja.

Szívünk mélyéből sajnáljuk, hogy ezekre legjobb akarat mellett sem mondhatunk egyebet, minthogy kár kár — az első magyar hadügymi-nisterért. —

Berkes.

Mákvirágok.

A főrendek azt gondolák magokban: „miért keljünk mi fel 10 órakor, mikor ugy se csinálunk semmit, ezt bizony tizenkettőkor is elvégezhetjük; könnyű azoknak az alsóházi táblabi-ráknak mondani, hogy die Morgenstunde hat Gold im Munde, mert a napi díjért csakugyan elkezdhetik a veszekedést már reggel is: de nekünk, kik auf eigene Kosten unjék magunkat? untatjuk a hallgatóságot — bárha az eredményre nézve nem állunk is a t. K. és R. után — elég lesz a déli órákban is tengeni.

Ezt gondolák ők magokban s dictum factum, deliberatum, ma már 12 órakor hívták magokat össze, miben természetesen azon nagy előny is van, hogy a szállinkozással az idő 1 óráig eltel-vén a jegyzőkönyv olvasás és elnöki magánbe-széd pedig egy negyedét elfoglalván a szószony-ban szönvedő tábla az óralástól felmentetik s két órákor egy bon appetitvel ebédelni megy.

Annyi igaz, hogy étvágy gerjesztésre egy főrendi ülésnél hathatósabb szer alig lehet; man kriegt nichts geniessbares s következőleg üres gyomorral hagyja el mindenki a teremtet, mellyben zöldségnél egyebet nem is kaphatni.

Pontban 12 órakor az üvogházban voltunk. A szabad karzaton volt egy pár ember, jelétül annak milly rosszul tudja némely ember idejét használni; a zárt karzaton előbb egy lélek sem, később egyetlen nő volt, megczáfolásául azon állításnak, hogy az ember ruit in vetitum nefas! avagy is hogy a nem szabad mindig több ingerrel bír a gyarlók előtt.

Szegény nő! épen úgy képzeltük őt magunk-nak, mint Sue Herodias-sát, ki a polus jegének és rémitő sötétségének véghetetlen ürén keresztül tekint a szembelevő szerencsétlen bolygó-zsidók-ra, nem tudva elbarátozni, ha valjon ő maga, vagy szembenlevői szerencsétlenebbek.

Es a szánalom miatt (?) majd bezárók sze-meinket, midőn lépteket hallánk, mellyekről minden judiciumunk mellett sem tudók meghatározni, ha méltóság lábak által okoztatnak-e vagy sem. S pedig azok voltak.

A főrendek közül legelsőek egyike volt a nagy Nádasdi; hatalmas egy rend az igaz, ha egy körben beszél, mindig azt hinné róla az őt távolról szemlélő, hogy széken áll. Jött aztán pár regalista is az erdélyi fajból, becsüle-tes szelid emberek — nem harapnak.

Hám János is megjött, s előre verklärt képet vágott, mert tudá, hogy ismét egy gratuláló deputatio tagja leend, mellyel mind elnök fog aufwartolni, még pedig az egyik tör-vényhozó test (?) nevében. De ez alkalommal átbukott reménye.

Később — egy felé — érkezett a többi, de üléstartásra még mindig elégtelen szám.

Némelyek szerint 49-en voltak, mire egy

mellettünk ülő polgártárs — nem főrend — azon megjegyzést tevő, hogy Nádasdit kettőbe le-hetne hajtani.

Mi általában igen jónak látnók ha az 50-dik tagot a főrendi tábla a marcius hirdetései közt currentáltatná: a hirdetés szerkezete következő lehetne:

(1) „Kerestetik egy 50-dik tag a főrendi táblához. Megkivántató tulajdonok: kopasz fej, ki-vévén ha czopfos, melly még szivesebben láttatik; a szemek legyenek inkább nagyok, mert még a kicsinyeknek is igen gyakran kell nagy szemeket csinálni; rossz szaglás, hogy a halotti büzt ne érezze; hatalmas száj, hogy azt Széchényi felvilágosításaira eltáthassa; és fülek, mellyek nem szoktak nagyot hal-lani, mert ezt a táblánál bizonyosan nem hall; egyébiránt közép-termet, melly magát nagyra tartja; nehézkes járás, virrasztani tudás és mindenek felett — jó gyomor.“

Az ajánlkozók bizonyítványokkal átlátva, je-lentések magokat az elnöknel, hatvani utca (1) a német portánál.

Egy illyen circuláre eredménye esetére aztán az 50ik tagot mindig in pectore lehetne tartani a szószékben, mellyet ugy sem foglal el soha senki.

Ugy de térjünk vissza az ülésre, melly el-végre még is megkezdett, s mellynek nyomán a jegyzőkönyvből már most mi is meggyőződünk, hogy Hám János a mult ülésben nem venisanc-te-t tartott, hanem az insbrucki utról referalt; azon utról, melly — egy gróf szerint — hivatá-sában olly dus eredményvel járt el, hogy a ki-rályt — már Bécsig hozá el.

Az elnök a jegyzőkönyv hitelesítése után el-mondá, hogy holnap István napja és tisztelegni kellene; s minthogy az ellen a ház egyik tagjá-nak sem volt kifogása (ellenkezőleg a képviseleti táblával, hol egy e tárgyban kisszerű indítvány egy még kissőbbeszerű ellenzésre talált:) az egység megtörtént, ezzel a tárgy ifő megfon-tolás és minden oldalról megvitatás után az érettség azon stadiumára jutván, mellyben semmi komoly következményektől, s elhamarkodástól félni nem lehet, a határozat kimondatott s a gyűlés szétoszlott, miután Vai Károly sz. István első királyunkra egy emlékbeszédet tartott s Magyarország horoscopját felállította. Vai Károly beszéde minden esetre the speech of the session marad.

Csernátóni.

Egyenlőségi társulat.

Az emberi kötelesség fogalmában rejlik a polgári kötelesség, a polgári pedig magában foglalja a hazafiságot.

Ehármak kötelesség lényegében egy és ugyan-az; örök és változatlan a nemzetek életében, mi-ként a napnak világa, a természet folyama a min-denségben.

Ki hazafiságot nem ismer, az nemcsak polgá-ri, de emberi rendeltetésének sem felel meg.

Valamint emberi társaság, haza- és polgári szerkezet nélkül fel nem állhat, úgy a haza- és polgári szerkezet részvétet s ragaszkodást felté-telez a hazafiakban, hogy virágozhassék.

E kötelesség érzete, e részvét, ragaszkodás hajlama, más szóval a hazafiság buzgalma s kö-telessége szülte az egyenlőségi társulatot.

Annál inkább, minthogy a haza jelen vesző-lyében nemcsak a nemzet közjava s békéje, de minden egyes honpolgár magán üdve is meg-rendülve, kockáztatva van.

S a kinek nincsen elég lelke hazafiság érze-tének fogalmára, kiben nincs buzgalom a köz-ügy, a nemzet sorsa iránt, legyen legalább em-ber, s ne felejtse mint illyen kötelességé, ne felejtse ön vagy családja üdvét, — és ne tekintse gúnyos megvetés mosolyával, vagy hideg rész-

vétlenséggel e társulatot; ne gyanúsítsa azt; és ne tartsa feleslegesnek.

Ki e társulatot megveti, azt szóra sem tartom érdemesnek, mert legjobb eseteiben tudatlansággal menthető csak, miszerint arról fogalma sincs, milly kis számú s jelentéktelen társulatokból keletkeztek már szarnoki trónokat megdőntő, s emberiséget boldogító, nemzetet felvirágoztató hatalmak, — melly hatalomnak megteremtője a közvélemény, a közszellem, — a közvélemény pedig legelső szüleménye az illynemű társulatoknak.

Kik részvételek iránta, azokról sokat lehetne mondani, de mellőzve egyebet, csak azokat értem, kik azzal vádolják e társulatot, hogy tagjai elégedetlenek, — ebből az következik, miképpen ők elégedettek. . . .

Kik a haza jelen állásában, s kihatásaink mellett, elégedettek, azoknak elégtelensége illynemű lehet, mint a minőt az állati életműség hoz magával, mi nem terjed túl a mai napi jollakásom —

Ki egyes személyt vagy társulatot alaptalanul gyanúsítani akarja, az mindenesetre maga esnék először gyanú alá. S e társulat irányában nem is képzelhetek más gyanúsítónak, mint a haza elenségét. Szelleme és célja e társulatnak, valamint ülései is nyilvánosak.

Sokan feleslegesnek tartják e társulatot, midőn közügyeink biztos kezekben vannak, midőn nemzeti kormányunk, s a képviselőház azok felett őrködik. . .

A mennyiben becsületesség, jó akarat biztosíthat, annyiban, magam is azt hiszem, de e biztosíték nem teljes, mert a jó akarat nem jár mindenkor együtt a sikerrel.

S maos-e világosan előtűnik ék példában, mennyiben maradt el a siker kormányunk jó akarat mellett a haza közügyeinek minden ágában?

S mit nyertünk a képviselőháztól, mióta egybegyűlt, noha e háznak becsületességéről senki sem kételkedik?

Tekintsük bár a honvédelmet, a pénzügyet, a megyei rendszert, a postaügyet, a székelyek, oláhok, horvátok és szászok ügyét, mindenütt zavart, de sikert egyiknél sem látatunk eddig.

Ha tekintjük az aldunai lázadást!

Nem vérzomok-e még mindig testvéreink? Nem pusztul-e még egyre rabló házadók keze alatt hazánk legaldottabb vidéke? Nem fenyeget-e mindinkább és minden oldalról a veszély? Nem csalatkoztunk-e mind eddigi reményeinkben?

Ha ámitani nem akarjuk magunkat, mindezeket el kell ismerünk, s be kell látnunk, hogy ön erőnknek minden útont, gyors és hatalmas kifejtésében lehetünk csak segíty, — nem pártfogás-

ban, nem a pragmatica sanctióban, nem a magyarok istenében!

A magyarok istene adott erőt és egy szép hazát a magyarok, de ha a nemzet nem tudja vagy nem akarja ez erejét használni, hogy hazáját megmentse, s e munkát is istenére akarja bízni, s ő csak bámulni akarja a nagy szerencsét . . . akkor nem érdemes se istenére se hazájára.

Nevezetesebb részleteiről e társulatnak máskor. Hercezeg.

H I R D E T É S E K.

(1—10)

Oszwald testvérek

a Jóseftéren

memzetörök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész ezikkait, mint:

Levas- és gyalogkard alpaccafém és aczélból.

Lóverszámba való borítványok alpaccából.

Gombok ezüst-, alpaca- és vegyítékből.

Czímerek, lótakaró, csákó, és töltéstárczára valók, ezüst és alpaccából.

Gyalog- vagy lovaságnak való töltéstárczák, kardszíjak.

Derékkötők, dőf- és vágzszyrony- hüvelyekkel.

(1—3)

Jószág bérbeadás.

Pest városához 1½ órányira helyezett 1200 hold szántóföld és kaszálóból álló egy tagú birtokrész, kényelmes úrlakkal, szükséges gazdasági épületekkel és belső terekkel f. év Sz. Mihály napjától több évre haszonbérbe adandó — a haszonbéri feltételek Mihályfy Antal táblai ügyésznel megtekinthetők.

(1—3)

Haszonbérbeadás.

Szentes város közönsége — nagy kun szent Márton, és Szelevényi határra benyúló 1110 holdból álló pusztáját egy tagba — a város közelében lévő 2272 holdból álló szent László pusztáján lévő derék majorsági épületeket 500 holddal — a többi részelt 5 holdanként — végül Tési pusztában lévő 501 holdra menő birtokát két tagban e folyó évi szent Mihály hava 10-dik napján tartandó árverésen 3 évre kiadni szándékozván — a haszonbérleti kívánók egy hold után 30 pengő krajczár bánompénzzel ellátva az árverésre felkértek. —

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bócsbe naponként reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden esztőtörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, esztőtörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra: minden esztőtörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Magyar köz- zépp. vasut.

Naponkénti indulások 1848-dik Mejus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályandvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.

„ „ tehervonat délután 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 perc.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra

25 percz.

„ „ Személyvonat délután 2 óra

15 percz.

Pestről Vácra reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Váczról Pestfelé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Feloldó szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.